ხალხური

შემომეყარა ყივჩაღი

სამზღვარს მუხრანის გზისასა,
პური მთხოვა და ვაჭმიე,
ვურჩევდი თავთუხისასა.
ხორცი მთხოვა და ვაჭმიე,
ვურჩევდი ხოხობისასა,
ღვინო მთხოვა და ვასმიე,
ვურჩევდი ბადაგისასა.
ცოლი მთხოვა და ვერ მივეც,
მიმყვანდა სიდედრისასა.
ან კი ცოლს როგორ მივცემდი-
შვილსა გაზრდილსა სხვისასა.
ხელი მოხვია, აკოცა,
მოზიდნა ნაწნავს თმისასა
შესტირა საბრალო ქალმა:
,,ვაი ცოლს, ცუდის ყმისასა".
მეც გულმა ვეღარ გამიძლო,
მოვზიდნე ვადას ხმლისასა,
უმალვე იმან დამასწრო,
ელვასა ჰგვანდა ცისასა.
მაგრამ დაუცთა მუხანათს,
ვენაცვალე მადლსა ღვთისასა,
ახლა მე შემოვუქნიე,
ვენდვე მადლს ლაშრის ჯვრისასა.
გავჭერი ცხენი და კაცი
წვერიც მომიხვდა ქვიშასა,
არ იყო ღირსი, მოშორდა
ცქერას ნათელის მზისასა,
ცოლის სიდედრსა მივგვარე,
ის კი იქა სჭამს ქვიშასა.

ყივჩაღის პაემანი

გიორგი ლეონიძე

ყორღანებიდან გნოლი აფრინდა,
ყაბარდოს ველი გადაიარა,
ისევ აღვსდექი მუხრანის ბოლოს,
ჩასაფრებული ვსინჯავ იარაღს.

ქსანზედ არაგვზედ ისევ ყვავიან
ხოდაბუნები თავთუხებისა
შენი ტუჩებიც ისე ტკბილია,
როგორც ბადაგი დადუღებისას.

ხოხბობას გნახე მიწურვილ იყო,
როცა ზაფხული რუსთაველისა
ნეტამც ბადაგი არ დამელია
და იმ დღეს ხმალი არ ამელესა.

ტრამალ და ტრამალ გამოგედევნე
შემოვამტვერე გზები ტრიალიმცხეთას
ვუმტვრიე საკეტურები
ვლეწე ტაძრები კელაპტრიანი

მაგრამ თვითონაც დაილეწება
დაბადებულა ვინც კი ყივჩარად
მუზარადიან შენს ქმარს შემოვხვდი
თავი შუაზე გადამიჩეხა.

მოდი მომხვიე ხელი ჭრილობას
ვეღარა ვხედავ სისხლით ვიცლები
როგორც საძროხე ქვაბს ოხშივარი
ქართლის ხეობებს ასდის ნისლები

მოდი გეძახი ათასწლის შემდეგ
დამლახვროს ელვამ შენის ტანისა
ვარდის ფურცლობის ნიშანი არი
და დრო ახალი პაემანისა.

სამუშაო ფურცელი ტექსტის ,,უსიერ ტყეში“ განხილვისთვის

ვინ?	სად?	როდის?	როგორ?	რატომ?